కథానిక

హత్యా? ఆత్మహత్యా?

పోతుకూచి సాంబశివరావు

విద్యావతి ఆత్మహత్య చేసుకుందని వినగానే "ఆమె కష్టాలు యీనాటితో ఆఖరు" అని నిట్టూర్పు విడిచి, ఉబికివచ్చే దుఃఖంతో కన్నీరు కార్చేడు ప్రకాశరావు. ప్రక్కనే ఉన్న నాకు యీ విషాదవార్త హృదయాన్ని క్షోభ పరిచింది, యిద్దరం మోటారు సైకిలుపై పరుగెత్తాము రైలు బద్దీల వద్దకు.

తెగిపోయిన రక్తపూరితమైన చెల్లెలి శరీరం చూసి "ఆత్మహత్య చేసుకుంది చివరకు" అని గొల్లున ఏడ్వసాగాడు ప్రకాశరావు. ఆమె విడిపడిన శరీరం, తనకు జరిగిన ఘోర అన్యాయానికి యిదే ప్రతీకారం అని ఉద్రేకంతో కందినట్లు రక్తావృతమై యెర్రబారింది. ఈ దురంత దృశ్యము చూస్తూంటే నా ఒంటిలో మంటలు బయలుదేరాయి. "ఆత్మహత్య కాదు, హత్య యిది" అని అరిచాను.

"ఇలా చనిపోతే, ఇది హత్య అని యెలా అనగలం?" అన్నాడు ప్రకాశరావు సందేహంగా.

అవును యెలా అనగలం? అనలేము. మనిషి తనంతతాను వచ్చి రైలు వేగంగా పోతూంటే, తలబడ్డి ప్రాణాలు విడిస్తే యిది హత్య అని ఎలా అనగలం? ఈ చావు వైఖరి ఒక్కటే దృష్టిలో పెట్టుకున్నంతకాలం యిది ఆత్మహత్యగానే పరిగణింపబడుతుంది.

కాని యీ చావు ముందు జరిగిన దుర్భర దురంత విషాద జీవితం? అది ప్రజలకు అక్కర లేదా ఆ చావురీతి నిర్ణయించాలంటే? ఎంతగా మానసికంగా, భౌతికంగా క్షోభపడితే ఆ జీవి ఆత్మహత్యకు బలవంతంగా సాహసిస్తుంది? ఆ క్షోభ ఆత్మహత్యకు కారణమైతే, అలా క్షోభ పెట్టినవాడు ఆ ఆత్మహత్యకు కారకుడు గాదూ? అలా అయితే, అతను నిజంగా ఒక విధంగా హత్య చేసినవాడే. అందుకే నేను అరిచాను "హత్య యిది" అని.

అలా నేనొక్కణ్ణే అంటే ఎవరు వింటారు? ఎవరూ వినలేదు. తుదకు అది ఆత్మహత్య అని నిర్ణయించారు అధికారులు. విద్యావతిని జీవితాంతం దాకా పీడించి పిప్పిచేసి, ఆమెచావుకు కారణమయిన ఆమె భర్త రామనరసును వదిలివేశారు శిక్షలేకుండా. ఎలాగయినా అధికారంలో ఉన్నవాడు, ఆ మాత్రం తప్పించుకోలేడూ!

నాకు బాగా తెలుసు విద్యావతికి వివాహం అయినరోజులు. నాకు యీవూరు బదిలీ అవడం, ఆమెకు వివాహం కావడం ఒకేసారి జరిగాయి.

తెలియని కుటుంబాలతో సంబంధ బాంధవ్యాలు చేస్తే పెళ్ళిళ్ళయినాక గాని అందులోని గుట్టులు తెలియవు. రామనరసు బాగా చదువుకున్నవాడు. అతను పెంపుకు కుదిరాడు. అతని తల్లి నాలుగువిషయాలూ బాగా తెలిసినమనిషి. తెలివైనది. అందుచేత కుటుంబంలో అంతా బాగానే వుందని విద్యావతినిచ్చి రామనరసుకు పెళ్ళిచేశారు.

విద్యావతి కాపురానికి వెళ్ళాకగాని అసలు విషయాలు ఎవరికీ అర్థంకాలేదు. పెంపుడుతల్లి తనకొడుకుతోనే అవినీతిగా ప్రవర్తిస్తుందని ఎవరనుకుంటారు? కామాంధతతో, కన్నుగానక, సాంఘిక ధర్మాలు విస్మరించి, అంత నీచ ప్రవర్తన యీ అభ్యుదయనాగరిక ప్రపంచంలో ఉంటుందని ఎవరనుకోగలరు?

కాపురానికి వెళ్ళాక రామనరసు విద్యావతిని ఉపేక్షభావంతో చూచేవాడు. యింట్లో చాకిరీఅంతా చేయించేవాడు దాసీమనిషిలా. చిన్నచిన్న విషయాలపై కోపం తెచ్చుకుని ఆమె శరీరం హూనంచేసేవాడు. వీటికన్నిటికి మూలనుంచి దోహదమిస్తూ, రక్కసిలా ప్రవర్తించేది అతని పెంపుడుతల్లి.

తరువాత తెలిసింది ప్రకాశరావుకు, రామనరసుకు చాలా సంబంధాలు వచ్చివెళ్ళిపోయా

యని, బీదమేనరికం చేసేదేమిటి అని పై సంబంధము మంచిదేదైనా చెల్లెలికి కుదుర్దామని అనేక ప్రయత్నాలుచేసి, చివరకు దీనిని నిశ్చయపరిచాడు ప్రకాశరావు.

రామనరసు, అతని తల్లి, కొట్టే దెబ్బలకు చాలాసార్లు శోషిల్లి మూర్ఛపోయేది విద్యావతి. భర్త అంటే పరమదైవమని పురాతన గ్రంథాల లోని సారాంశము ఒంటిని బట్టిన విద్యావతికి 'యీ కష్టాలు ఏనాటికైనా గట్టెక్కుతాయని' భగవంతుని నమ్మేది. అప్పుడప్పుడు నా భార్యతో చెప్పుకునేది కొన్ని విషయాలు భరించలేక. ఆమె ద్వారా నే విన్న విషయాలు ప్రకాశరావుకు తెలియజేసేవాడిని.

ప్రకాశరావుకి ఒక రోజు కబురుపంపాను, అతని చెల్లెలి పరిస్థితి బాగులేదని ఒకసారి వచ్చి యింటికి తీసుకు వెళ్ళమని. అతను వచ్చాడు. ఇంతలోనే యిలా కొంపమునుగుతుందని అనుకోలేదు.

ప్రకాశరావు రాకముందు రెండు రోజుల క్రితం విద్యావతికి జ్వరంవచ్చింది. కాని ఆమెకు యింటి చాకిరీ తప్పలేదు. చాలాసార్లు నీరసం వల్ల మూర్ఛపోయేది ఆమె. అలాగే ఆనాడు మూర్ఛవచ్చింది. యింట్లో వంటకాలేదు. మధ్యాహ్నందాకా బయట తిరిగివచ్చిన తల్లీ కొడుకులుకు యింటికిరాగానే భోజనంలేకపోయింది, వారికి ఆకలిబాధ కలిగినందుకు చావచితక మోది ఆమెపై కసి దీర్చుకున్నారు.

శరీరంలో నీరసం, జ్వరం, మూర్ఛలు, ఒంటిమీద కాయలుదేరిన దెబ్బల సలుపులు ఒకేసారి ఆమెను చుట్టి పీడించాయి. ఈ బాధల నుండి విముక్తి పొందుదామని, విద్యావతి. ఆనాటి రాత్రి ప్రక్కనున్న నూతిలో పడి చూద్దామని ప్రయత్నించింది. కనికరమున్న పొరుగింటి మనుష్యులు ఆమెను నూతిలోంచి తీసి రక్షించారు.

విద్యావతి ఆత్మహత్యా ప్రయత్నం విని, ఆమె అత్తగారు మండిపడింది ఇంట్లో గుమిగూడిన సానుభూతిపరులను బయటికి పంపించి తిరిగి ఆమెను చావచితక మోదింది. "ఇంట్లో చస్తే నాకు అపవాదు. బయట చస్తే మంచిది" అని అరిచింది తన అరుపు భయంతో ఎప్పటికైనా చావకపోనదనే ఊహతో ఎందుకైనా మంచిదని, ఆమె ఒంటిమీద నగలు దోచి, మందూ మాకూ యివ్వకుండా ఒకమూల పడేసింది ఆమెను.

ఇంతంత ఘోరాలు జరిగినా విద్యావతి చావు ఆత్మహత్య అని నిర్ణయించిన అధికారులు కూడా నైతిక ధర్మం వదిలేగారా అనిపించింది. రాము నరసును వదిలేశారు నిర్దోషి అని. అతను ఎలా నిర్దోషి అయ్యేడని నా వాదన. ప్రకాశరావు యీ తర్కవితర్కాలు మరిచి, పిల్లవాడిలా గొల్లుమని ఏడవసాగాడు. చెల్లెలి మరణానికి అతని దుఃఖం నా హృదయాన్ని గొడ్డలితో చీల్చినట్లయింది.

పదిహేను రోజులు గడిచాయి. ప్రకాశరావును పోలీసు అధికారులు పిలిచారు చెల్లెలి మరణ విషయంలో తెలిసిన సంగతులన్నీ చెప్పమని. అతను వాఙ్మూలము యివ్వడానికి మా వూరు వచ్చాడు.

కేసు విచారణ జరిగింది. విద్యావతిని రామనరసు హత్య చేశాడని నిర్ణయించబడింది. హత్యానేరంపైన రామనరసుకు జీవితాంత కఠిన కారాగార శిక్ష విధించారు.

ఈ వార్త విని ప్రకాశరావు ఆశ్చర్యపోయాడు. రామనరసుకు శిక్షపడడం నిజంగా అతనికి ఆనందకరమైన విషయమైనా యిది ఎలా జరిగింది అని అతని అనుమానం. చెల్లెలు ఆత్మహత్య చేసుకుందని, రామనరసును వదిలివేసిన అధికారులే తిరిగి కేసు విచారణ జరిపి, అది హత్య అని నిర్ణయించి రామనరసుకు శిక్ష ఎలా విధించారా అని ఆశ్చర్యపోయాడు.

"దుర్మార్గాన్ని సన్మార్గంతో యెదిరించడం ఎంత ఉత్తమ పద్ధతి ఐనా అది యీ యుగంలో లాభంలేదు. దుర్మార్గులను దుర్మార్గంతోనే దండించాలి. వారిముందు మనం మరీ సన్మార్గంతో ఉంటే, మన అంతం వాళ్ళు చూడక మానరు" అన్నాను జరిగినదానికి ప్రస్తావనగా.

"దుర్మార్గులను దేముడు శిక్షిస్తాడు మానవుడు దుర్మార్గంతో దుర్మార్గులను ఎదిరించడం సన్మార్గం కాదు" అన్నాడు ప్రకాశరావు.

"దైవత్వం మానవునిలోనూ ఉంది. అన్యాయాన్ని అంతం చేయడమే దైవత్వం. అలా

చేయడానికే దైవత్వం అల్లా [illegible] దైవత్వం వృద్ధిచెంది మానవుడు పరిపూర్ణుడౌతాడు. ఎలా అంతం చేయడం అన్నది పరిస్థితులపై ఆధారపడి ఉంటుంది. న్యాయంతో అన్యాయాన్ని అంతం చేయలేకపోతే, అన్యాయంతోనైనా అన్యాయాన్ని నాశనం చెయ్యాలి" అన్నాను.

ప్రకాశరావు ఏకీభవించ లేకపోయాడు. కాని ఊరికొట్టుతూ జరిగిన దానికి ఆశ్చర్యంగా నాకేసి చూశాడు. అతనికి నా వద్దర ఉన్న ఉత్తరం కాపీ చూపించాను.

"ఆనాడు సాయంత్రం నన్ను నల్లమందు తెమ్మన్నారు. ఎందుకో అని తెచ్చాను.

మా గుడిసె అరుగుపైన నేను యథాప్రకారం నా నులకమంచంపై పడుకున్నాను. రాత్రి ఒంటిగంటకు మెలకువవచ్చి ఊరికే బయట కూర్చుని చుట్ట కాల్చుకుంటున్నాను. రామనరసు గారి దొడ్డి తలుపు చప్పుడైనట్లు వినిపించింది తరువాత యిద్దరు మనుష్యులు ఒక మనిషిని జాగ్రత్తగా మోస్తూ రైలు పట్టాల వైపుకు వెళ్ళడం చూశాను. చీకటిగా ఉన్నా ఆకారాలు గుర్తుపట్టాను. రామ నరసు గారు, ఆయన తల్లి, వారింట్లో ఎప్పుడూ ఏవో గొడవలు జరగడం మామూలే. నాకెందుకని ఆ విషయం ఎరగనట్లు మామూలుగా వచ్చి పడుకున్నాను.

తెల్లవారగానే విద్యావతి అమ్మగారు రైలు పట్టాలపై పడి చనిపోయారని వాళ్ళ పాల వాడు నాకు చెప్పాడు. ఇట్లు, వీరన్న"

ప్రకాశరావు ఉత్తరం చదివి అర్థం చేసుకున్నాడు. రామనరసు యింటి వెనక గుడిసెలో ఉంటున్న వీరన్ననుంచి నేనే యీ ఉత్తరం సంపాదించి, కేసు తిరిగి విచారణ చేయించేను అది నిజంకూడా.

ఈ ఉత్తరం అధికారులకిచ్చి రామనరసు యిల్లు పోలీసు అధికారులచే తనిఖీ చేయించాను. రామనరసు పరుపుక్రింద నల్లమందు పొట్లము కనిపించింది. విద్యావతి పడుకునే ప్రక్క బట్టల పైని నూనె మరకలు కనిపించాయి. దొడ్డిలో చెత్తకుండీలో నూనె నల్లమందు కలిపి గిలకరించిన చిన్న మట్టిపాత్ర కనిపించింది. అధికా [illegible] కేసు తిరిగి విచారణ చేశారు. ఆ ఇంటి ప్రక్కవాళ్ళు ఎంతోమంది రామనరసుకు ఎదురుతిరిగి విద్యావతి బాధలు గురించి చెబుతూ సాక్ష్యం యిచ్చారు. అందువల్ల రామనరసు విద్యావతిని, నల్లమందు నూనె యిచ్చి చంపి, రైలు పట్టాలపై రాత్రి పడవేసి, ఆమె ఆత్మహత్య చేసుకున్నట్లు పైకి పుకారు పుట్టించాడని అధికారులు నిర్ణయించి, అతనికి శిక్ష విధించారు.

"తగినశిక్ష పడింది" అని ప్రకాశరావు మొదట సంతృప్తిపడ్డాడు. ప్రజలు ఆశ్చర్యపోయారు ఇటువంటి హత్యలు జరిపే కొంటె తకుడా రామనరసు అని అతని అవినీతి ప్రవర్తన తెలుసుకున్నవాళ్లు అందుకూడా అతను తగినవాడే అన్నారు

"ఆనాడు నీ నన్న మాటలు నిజమైనాయి. ఇది హత్యే" అని ఉద్ఘాటించాను.

నా ఉద్ఘాటన మౌనంగా విని జీర్ణంచేసుకున్నాడు ప్రకాశరావు "నేను నా చెల్లెలికి పెళ్ళిచేయలేదు. ఆమెను హత్యచేశాను." అనుకుంటూ ప్రకాశరావు చేతుల్లో ముఖంపెట్టుకుని వలవలా ఏడ్చాడు నేను అన్యాయం అణగద్రొక్కాలని చేసిన ఘన కార్యం యిలా ప్రతిఫలిస్తుందనుకోలేదు అతనిలో.

నేను అనుమానించాను. అనుమానించినట్లే అయింది. చెల్లెలు హత్యచేయబడిందనే మనో వ్యథతో ప్రకాశరావు తరువాత చనిపోయాడు.

నేను దొంగతనంగా రామనరసు యింట్లో ఒకరాత్రి ప్రవేశించి, నల్లమందు అతని పరుపు క్రింద దాచడం. నూనె విద్యావతి ప్రక్కపై చిలకడం, దొడ్డిలో నూనె నల్లమందు గిలికించిన ఒకమట్టిపాత్ర పారవెయ్యడం; వీరన్నచే విద్యావతిని రైలుపట్టాలపై రాత్రిపడ వేసినట్లు ఉత్తరం వ్రాయించడం, మొదలైన దృశ్యాలు నా కళ్ళ ముందు తిరిగాయి. ఆ పనులు చేసేటప్పుడే యీ ఫలితం ఊహించలేదు.

ప్రకాశరావు మరణవార్త విన్నాక, నన్ను నేను హత్యచేసుకున్నట్లయింది నాలోని సర్వం నిజంగా చచ్చిపోయినా నేను యింకా బ్రతికే ఉన్నాను.